

21

1772, 2 7/

SACRORVM PENTECOSTALIVM

PIAM AC DEVOTAM CELEBRATIONEM
CVM DEBITA ECCLESIAE EVANGELICAE PRINCIPIIS
CONSUNTANEA ABSTINENTIA AB OMNIBVS, QVI DEBITVM
CVLTVM IMPEDIRE POSSVNT,

PRAEMISSA BREVI PROLVSIONE ACADEMICA

DE

IEIVNIO PENTECOSTALI EIVSQVE ORIGINE

CIVIBVS ACADEMICIS

GENEROSIS AC DOCTISSIMIS

PRO OFFICII RATIONE

COMMENDAT

HERMANNVS BECKER,

LL. DOCT. ET PROF. PVBL. ORD. FACVLT. IVRID. SENIOR
AC ACAD. p. t. RECTOR.

GRYPHISWALDIE

LITTERIS A. F. RÖSE

REG. ACAD. TYPOGR.

SACROVNI
PENTECOSTALIVM

IN ANNO DOMINI MDCCLXXIII
DIE VIGILIA PENTECOSTE
IN ACADEMIA THEOLOGICA
SACRO-SANCTAE ROMANAE
IMPERII ACADEMIA

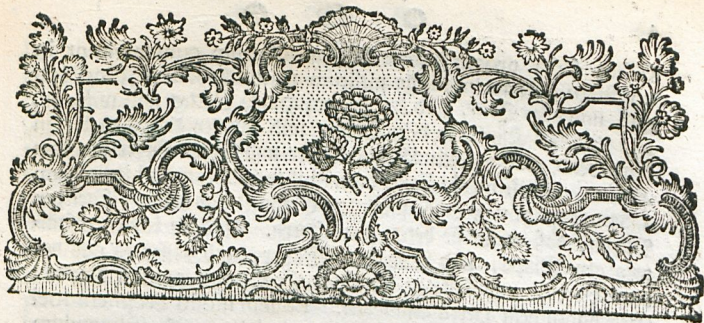
LEONARDUS PENTECOSTALIS
CIVIS SACRO-SANCTAE
ROMANAE ACADEMIAE

PROFESSOR
PENTECOSTALIS
LEONARDUS PENTECOSTALIS
CIVIS SACRO-SANCTAE
ROMANAE ACADEMIAE

FERMANNS BECKER

GRANDISSIMA
LITTELLA A. R. ROSE
KONIGLICHEN

Ieiunia atque abstinentiae, quae inter se re rectius pensitata licet differant tam ratione temporis quo durant, quam modi, in generico tamen conceptu conueniunt, & hinc promiscue dici possunt, iam in ecclesia iudaica actibus liturgicis, ad cultum diuinum celebrandum tendentibus annuerantur, sicuti satis docent verba sacri codicis Leuit. cap. 16. v. 29 sqq., vbi Deus Iudeis magnum Sabbathum tanquam diem ieiunii praescribit in verbis: *Nuch soll euch das ein ewiges Recht seyn, am zehenden Tage des siebenden Monden sollt ihr euren Leib casteyen, und kein Werk thun, es sey ein Einheimischer oder Fremder unter euch. Denn an diesem Tage geschiehet eure Vernehmung, daß ihr gereiniget werdet, von allen euren Sünden werdet ihr gereiniget vor dem Herrn. Darum soll es euch der größte Sabbath seyn, und ihr sollt euren Leib demüthigen. Ein ewiges Recht sey das. Immo praeter hoc fixum ac statum ieiunium in casu singularis in populum & rempublicam imminentis periculi & calamitatis ab imperantibus reipublicae iudaicae dies ieiunii & precum ad auertendum periculum saepe ordinatos fuisse ad conciliandum Deum & flectendam clementiam diuinam testantur varia sacrae scripturae loca. Ita enim Iudic. cap. 20. v. 26. refertur in bello cum stemmate Benjamin, & obsidione ciuitatis*

Gibeā facta procurſatione Beniaminitarum cum perirent in conflictu octodecim millia militum zogen alle Kinder Iſrael hinauf, und alles Volk, und kamen zum Hauſe Gottes und weineten, und blieben daſelbſt vor dem Herrn, und faſteten den Tag bis an den Abend, und opferten Brand-Opfer und Dank-Opfer vor dem Herrn. Simili modo bello cum Philisteis imminente ſecundum 1 Sam. cap. 7. v. 5 & 6. ſammlete Samuel das ganze Iſrael gen Miſpa, daß er für ſie betete zum Herrn. Und ſie kamen zuſammen gen Miſpa, und ſchöpften Waſſer, und goſſen es aus vor dem Herrn, und faſteten denſelben Tag, und ſprachen daſelbſt: Wir haben dem Herrn geſündiger. Eodem modo Propheta Ioel cap. 2. v. 12-18. excitat populum iudaicum ad ordinandum publicum ieiunium cum pollicitatione gratiae diuinae, ſi modo debita pietate, & ſeria poenitentia celebretur hocce feſtum, verbis: So ſpricht nun der Herr: Befehret euch zu mir von ganzem Herzen, mit Faſten, mit Weinen, mit Klagen. Zerreiſſet eure Herzen und nicht eure Kleider, und befehret euch zu den Herrn euren Gott, denn er iſt gnädig, geduldig, barmherzig und von großer Güte, und reuet ihm bald der Strafe. Wer weiß, es mag ihm wiederum gereuen, und einen Seegen hinter ſich laſſen zu opfern Speiſe-Opfer und Trank-Opfer dem Herrn euren Gott. Blaſet mit Poſaunen zu Zion, heiliget ein Faſten, ruſet die Gemeine zuſammen = = = So wird der Herr um ſein Land eſſern und ſeines Volkes verſchonem. Immo ordinarium quatuor temporibus per annum, i. e. publicum ieiunium in eccleſia iudaica obtinuiſſe, indicare videntur verba Zachariae prophetae cap. 8. v. 19. quando promittit ex mandato diuino: So ſpricht der Herr Zebaoth: Die Faſten des vierten, fünften, ſiebenden und zehenden Monden ſollen dem Hauſe Juda zur Freude und Wonne, und zu fröhlichen Jahresteſten werden: Allein liebet Wahrheit und Friede. In chriſtiana autem eccleſia, quae a praeepti iugo liberata, & verae libertati conſcientiae per Dei clementiam reſtituta eiusmodi certa & ſtata ieiunia per modum legis nullibi a Chriſto & Apoſtoliſ praeeſcripta, eoque minus probari poteſt Apoſtoliſ eiusmodi ſtata & certa ieiunia conſtanti praxi ab omnibus eccleſiis obſeruanda ordinaiſſe quo magis potius eos de feſtis diebus,

bus, quorum quoque ieiunia publice stata pertinent nihil ordinasse, sed pro libertate admodum pugnasse: conf. Galat. cap. 2. v. 4 & 5. cap. 4. v. 9. cap. 5. v. 13. Col. cap. 2. v. 16. Iudaei selectum dierum & ciborum faciebant, suis festis superstitiose inhaerentes, & ad amissim ieiunia observanda esse contendebant. Id quod illud iugum erat, a quo christianos liberatos esse Paulus l. c. contendit, singulorum interim arbitrio indulgens secundum Rom. cap. 14. v. 5. Et hanc doctrinam christianae libertati admodum conformem saeculo adhuc 2do contra Montanistas, plura ieiunia stata, legesque abstinentiae novas & hactenus infolitas introducentes, & affectis suis ex legis necessitate obrudentes christiani strenue defendebant. Quam sententiam ecclesiae purioris communem ipse Tertullianus Montani discipulus in *Tr. de ieiun.* cap. 2. optime declarat. Praemissa enim obseruatione historica de ieiuniis certis diebus in veteri testamento per legem Mosaicam dicatis addit doctrinam purioris ecclesiae eius temporis in verbis: *Certe in euangelio, h. e. in statu noui testamenti apud christianos, illos dies ieiuniis determinatos putant, in quibus ablati sunt sponsum, & hos esse solos legitimos ieiuniorum christianorum, abolitis legalibus & prophetis vetustatibus. Vbi volunt enim agnoscunt, quid sapiat lex, & prophetiae usque ad Iohannem. Itaque de cetero indifferenter ieiunandum ex arbitrio, non ex imperio nouae disciplinae pro temporibus & causis vniuscuiusque. Sic & apostolos obseruasse, nullum aliud imponentes iugum certorum, & in commune omnibus obeundorum ieiuniorum, proinde nec stationum, quae & ipsae suos quidem dies habeant quartae feriae & sextae, passim tamen currunt, neque sub lege praeccepti, neque ultra supremum diei, quando & orationes fere hora nona concludat de Petri exemplo, quod actus refertur.* Primi quidem christiani moribus Iudaeorum assueti libero ex arbitrio ex hisce Iudaeorum moribus hanc ieiuniorum disciplinam traxere, sed absque vilo libertatis praecudio in quam per Christum ipsum vindicati erant. Quippe qui nequidem discipulos suos adstringere volebat, ad frequentissima illa ieiunia pharisaeorum, & discipulis Iohannis vsitata, quo ipso docebat, ieiunia illa diei secundi & quinti conuersionem morum per se non operari,

rari, quam vnice saluator intendeat. Praedicabat tamen, tempore luctus discipulos suos ieiunia, quae sunt naturalia doloris argumenta, suscepturos esse. Hac de caussa sine vllō legis vinculo spontaneo spiritu ad ieiunia post sponsum ablatum confugiebant, non eo ipso posteris leges ferentes, sed ea libertate vtentes, qua ieiunandum erat in nouo testamento. Ad ardua negotia subeunda nonnumquam se sponte ieiuniis & precibus praeparabant, vti Barnabas & Paulus ad diuinum ministerium ex ecclesia Antiochenſi a Deo euocati, & in creatione presbyterorum testantibus Act. Apost. cap. 13 & 14. Ipse Paulus adhortatur fideles 2 Corinth. cap. 6. v. 5. ad ieiunia suo modo, sed non imperat. Vnde & errant ex patribus, qui cum Beveregio, aliisque quadragesimale ieiunium ab instituto apostolico deriuare student. Potius Augustinus aperte confitetur, sanctione aliqua Apostolica nullos plane dies ieiuniorum statos praescriptos esse. Ita enim in epistola ad Casulan. scribit: *quibus autem diebus non oporteat ieiunare, & quibus oporteat, praeccepto Domini, & apostolorum, non inuenio definitum.* Et Socrates lib. 5. cap. 22. praemissa thesi generali, *nulla lege Christi iniunctum esse christianis, vt Iudaeorum ritus obseruent*, probat hanc suam sententiam ex Pauli epistolis, & tandem ita concludit: *Certe Apostolus & Euangelistae numquam seruitutis iugum illis imposuerunt, qui ad praedicationem fidei accessissent.* Addit festos quosdam dies adhuc inter christianos obseruari, sed *sine legis praescripto, absque omni coactione poenali* quemadmodum Mosaica lex consueuerat.

Iam quidem Tertulliani tempore christiani vnum quoddam generale ieiunium obseruabant, ante paschale scilicet, illis diebus sponte et ex libera devota intentione obseruatum, in quibus ablati erat sponſus, quos in evangelio determinatos putabant. Intelligit autem Tertullianus dies veneris et sabbathi ante Pascha, ex passione et morte Christi notabiles, quod spatium ieiunii in alio loco vocat diem paschae, quo communis et quasi publica ieiunii religio est, statim autem quando de hoc ieiunio publico verba facit, subiungit: *quamquam vos etiam sabbatum si quando continuatis numquam nisi in Pascha ieiunandum, secundum rationem alibi redditam:* atque eo ipso fatiſ docet, continua-

tinuatum a quibusdam ieiunium per ipsum sabbathum ante Pascha. Hocce autem antepaschale ieiunium publicum sancte ab ecclesia colebatur nullo legis imperio, non metu poenae cuiusdam, nec poenitentiae subeundae formidine, qua vi coactiva ieiuniorum statorum religio ex iure canonico postea circumscripta, sed ex spontanea, et mere libera recordatione passionis dominicae. Qualia ieiunia licet stata tamen ex spontaneo motu et spiritu suscepta haut improbanda manent, quia magis ex consilio quam necessitate servantur, et spontanea singulorum abstinentia prout valetudinis ratio id permittit absoluuntur.

Montanistarum autem *δοκίμοις*, cum quibus christianis Romae degentibus semper certandum fuit hac in re puriori ecclesiae sententiae contradicebat, et iugum Iudaici cultus sub specie meritorii operis, et operarum peccatorum remissionem procurantium, ieiunium olim arbitrarium, et libere electum, iam praecipuum dicere incipiebat, in omnia alia hac in re abibat schola Montani, et ieiunium non solum quadragesimale, seu antepaschale sed et plura alia stata publica ieiunia sub lege necessitatis obtrudebat christianis, ita ut illis sese haut affligens consortio christianorum indignus censeatur. Sub initio quidem masculae huic doctrinae, et iugo obtrudendo se opponebant ecclesiae Romanae fideles ab omni formidine poenae, et necessitate legis alienissimi, quos, infelici licet successu refellere conatur *Tertullianus*, *Montani strenuus discipulus de ieiun. cap. 13.* sed monachi, Montani affectae, qui pro austeritate vitae, cui dediti etiam ieiuniis crebrioribus incl. rescere cupientes docente *MARTENIO de antiqu. monachor. ritib. Lib. 3. cap. 1.* non contenti vna quadragesima tres per annum introducebant, quas et es quadragesimas per annum statutas iam penes Francos receptas testatur *BALUZIUS Tom. I. capitul. p. 954.* verbis: *Iterum admoveant sacerdotes, ut ieiunia tria legitima in anno agantur, i. e. 40 dies ante nativitatem Dei, 40 dies ante Pascha ubi decimas anni solvimus. et post pentecostes 40 dies.* Quamquam enim nonnulla ex his canonica priverentur auctoritate, nobis tamen omnibus simul propter consuetudinem plebis, et parentum nostrorum morem haec observare, ut superius comprehensum est, convenit. Quibus postea additur: et licet

est omnibus diebus orare et abstinere conveniat, his tamen temporibus amplius ieiunii et poenitentiae servire oportet. Ad monachorum formam postea compositi a Chrodogango canonici sunt, unde nec mirandum quod in canonibus suis ab HARDUINO T. 4. cap. 20. p. 1189. relatis triplicem hanc quadragesimam itidem suerero praescripserit, ut in his usque ad horam nonam ieiunarent, et praeterea a carnibus in genere abstinerent. A monachis per suggestionem episcoporum qui tunc temporis ex monasteriis, et canonicorum capitulis petebantur ut plurimum, et mores monasticos fidelibus inculcare allaborabant pedentim ad laicos transire hae quadragesimae, in quibus consentientem laudare possum WILDVOGEL de eo, quod iustum est circa tempus quadragesimale, cap. 1. Quod episcopi docendo tradendo & inculcando a christianis plene impetrare non poterant, id tandem collecti in synodis per legum ecclesiasticarum vincula additis poenis gravissimis ab iis extorserunt, & ita legalem abstinentiam & legalia ieiunia, tanquam opus meritorium orbis obruserunt christiano contra apostolorum mentem & sententiam. Statis hisce ieiuniis accedebat postea ieiunium quatuor temporum, quo unum quodque trimestre anni initiatur. Dies quo auspicia sua habent, vulgo hodie sub demoninatione *dever* Quatember veniunt, atque in calendariis, quia admodum variant, annotantur. Primae origines eius incertae sunt. Calixto Pseudo-Isidorus horum institutionem tribuit, idque ex eo repetit GRATIANUS in c. 1. D. LXXXVII. *Ieiunium, quod ter in anno apud nos celebrare didicisti, convenientius nunc per quatuor tempora fieri decernimus, ut sicut annus per quatuor volvitur tempora, sic & nos quaternum solemne agamus ieiunium per anni quatuor tempora.* Non ab omni probabilitate alienum occasione iudaicorum ieiuniorum hoc ieiunium in Romana ecclesia esse praescriptum, & huius ad exemplum reliquas tandem ecclesias esse compositas. Explicat & illustrat quatuor anniversaria Iudaeorum ieiunia HIERONYMUS in c. 7. D. LXXXVI. quae quamvis eius tempore nondum observata fuerint, saeculo tamen quinto aliquam praxin in ecclesia Romana habuisse videntur. Indicat id ipsum LEO relatus in c. 6. D. LXXXVI. verbis: *Huius observantiae utilitas,*

litas, dilectissimi in ecclesiasticis praecipue constituta est ieiunium, quae ex doctrina S. Spiritus ita per totius anni circulum distributa sunt, ut lex abstinentiae omnibus adscripta sit temporibus. *Si quidem ieiunium vernum in quadragesima, aestivum in pentecoste, autumnale in mense septimo, hyemale autem in hoc, qui est decimus Ianuarii celebramus.* Licet autem quatuor tempora anni ieiuniis consecranda ex disciplina Iudaeorum crediderint, non tamen praecise mensibus a Iudaeis signatis inhaerendum esse credebant, quippe qui singulares suas rationes populo Iudaeorum proprias ab HIERONYMO c. cit. adlegatas habebant. Paulatim ergo alios substituerunt menses, eosque in primis, qui singulorum trimestrium primi, ut ita singulae partes anni per ieiunia consecrarentur. Ita enim iam in Concilio Moguntino, anno 814 habito, relato a GRATIANO in c. 2. D. LXXXVI. haec immutatio deprehenditur, sicuti & in capitularibus penes BALUZIIUM T. I. p. 854. specialior haec determinatio obvia. Aliud quoque Romanae ecclesiae proprium ieiunium, *pentecostale* occurrit, & tempore iam Leonis I. usitatum fuit, ut ipse indicat in c. 5. D. LXXXVI. verbis: *Igitur post sanctae laetitiae dies, quos in honorem Domini a morte resurgentis, ac deinde in coelos ascendentis exigimus, postque acceptum S. Spiritus donum salubriter & necessarie consuetudo est ordinata ieiunii, ut si quis forte inter ipsa festivitatum gaudia negligens libertas, & libertia inordinata praesumfit, hoc religiosae abstinentiae censura castiget.* Sed videtur hoc postea ad ieiunium quatuor temporum tractum fuisse.

Ex omnibus haecenus adductis satis patet, iure canonico & in ecclesia Romana omnia haec indicta, statuta ieiunia, & alla ex libera voluntate a singulis suscepta eum in finem ab ecclesia iam maculata, & puriorem doctrinam evangelii deserente commendata, & per modum legis praescripta, ut ieiunantes & abstinentes meritum quoddam, ad instar bonarum operarum, & peccatorum remissionem sibi acquirere possent, & hinc mirandum in ecclesia evangelica primaevam libertatem ieiunium ita restitutam esse, ut quae apud nos servantur ieiunia, non sint legalia, sed spontaneo spiritu peracta & suscipienda. Do-

B

ctrina

Strina enim saluatoris nostri, & apostolorum, immo & praxis
 primitivae purioris ecclesiae fati docet, ieiunia in ecclesia chri-
 stiana in se esse & fuisse libera, nullam vim coactivam admit-
 tentia, nullum necessarium cultum, aut meritum continentia,
 hinc & reformatoibus religionis, & instauratoribus nostrae
 ecclesiae vitio nullo modo verti potest, quod ieiunia legalia
 cum abstinentia tollenda & eradicanda censuerint, non refor-
 midantes anathema in Concilio Senonensi de anno 1528. c. 7.
 hac de causa iis dictum. Optima ratione haec omnia docent
 ipsa verba Augustanae Confessionis: tit. vom Unterscheid der
 Speisen: vbi sententiam suam declarant evangelicae ecclesiae
 defensores, & Restauratores in verbis: Vor Zeiten hat man also
 gelehret und geprediget, und geschriben, daß der Unterscheid von
 Speisen, und dergleichen Tradition von Menschen eingesetzt, dazu
 dienen, daß man dadurch Vergebung der Sünden verdiene, und
 für Sünden genug thue; und daß es Gottes Dienst sey, darum uns
 Gott gerecht schäze. Auf diesen Grund hat man täglich neue Fasten,
 neue Ceremonien, neue Orden, und dergleichen fürgenommen, und
 auf solches häufig und hart getrieben, als sind solche Dinge nöthiger
 Gottesdienst, und geschicht grosse Sünde, so mans nicht halte, dar-
 aus sind viel schädliche Irthümer in der Kirchen gesolget. Quibus
 praemissis varias rationes talia legalia ieiunia improbantur sub-
 iungunt. Erstlich, sey dadurch die Verheißung Christi, und die
 Lehre vom Glauben verdunkelt. Zum andern hätten auch solche
 traditiones Gottes Gebot verdunkelt. Zum dritten wären solche
 traditiones zur hoher Beschwehrung derer Gewissen gerathen. Et
 inde concludunt. Darum haben die Unfern nicht aus Frevsel und
 Verachtung geistlicher Gewalt von diesen Sachen gelehret, sondern
 es hat die hohe Noth erfordert Unterricht zu thun von obangezeigten
 Irthümern, welche aus Mißverstand der tradition erwachsen sein;
 denn das Evangelium will, daß man die Lehre vom Glauben solle und
 müsse in der Kirchen treiben, welche doch nicht mag verstanden wer-
 den, so man vermeynet durch eigene erwählte Werke Vergebung
 derer Sünden zu verdienen, und ist davon also gelehret, daß man
 durch Haltung gedachter menschlichen tradition Gott nicht kann ver-
 söhnen, oder für Sünde genug thun, oder Vergebung der Sünden
 verdien

verdienen, und soll derothalben kein nöthiger Gottesdienst daraus ge-
 macht werden, gleich als möge niemand ohne solche tradition für
 Gott gerecht seyn, id quod in sequentibus vltimus ex sacro codi-
 ce illustratur. Ne vero existimaret ecclesia Romana nos quo-
 rumvis ieiuniorum osiores & contemtores esse, hanc declara-
 tionem addunt: Daß man aber denen unfern Schuld giebet, als
 verbieten sie Casteyung und Zucht, wie Iovinianus, wird sich eines
 anders aus ihren Schriften befinden. Denn sie haben allezeit ge-
 lehret vom heiligen Creutz, daß Christen zu leyden schuldig sind. Und
 dieses ist die rechte ernstliche, und nicht erdichtete Casteyung. Da-
 neben wird auch gelehret, daß ein jeglicher schuldig sey, sich mit leib-
 licher Uebung als Fasten und anderer Arbeit, also zu halten, daß er
 nicht Ursache zur Sünde gebe, nicht, daß er durch solche Werke
 Vergebung derer Sünden verdiene, oder darum für Gott werde ge-
 recht geschäzet, und diese leibliche Uebung solle nicht allein etliche be-
 stimmte Tage, sondern stets getrieben werden. Non sine ratione
 in hisce diebus sacris pentecostalibus per ecclesiam destinatis
 hanc vltimam Augustanae confessionis declarationem Vobis,
Cives Academiae Exoptatissimi pro officii mei ratione in memo-
 riam revoco hanc vltimam communem totius evangelicae de-
 clarationem, quo a ieiunio meritorio & fictitio Romanorum
 abstinentes debita tamen pietate & devotione in hisce diebus sa-
 cris recordemur immensam Dei clementiam, quæ nobis ecclesiae
 membris hocce donum Spiritus veritatis & precum concessit,
 daß er uns in alle Wahrheit leiten solle, & pia mente veneremur
 gratiam divinam, quae non contenta filio Dei misso ad genus
 humanum liberandum, sed & spiritum paraclatum nobis dona-
 vit, der uns vertrete bey Gott mit unaussprechlichen Seufzern.
 Ieiunia & abstinentiam meritoriam damnantes abstinemus ta-
 men merito ab omnibus impuritatibus mundanis, quae dona
 Spiritus Sancti nobis concessi impediunt & supprimunt. Non
 possum non, quin hac occasione repetam, & in chartam tran-
 scribam elegantem homiliam de spiritu sancto adlatam a
 IOHANNE GERHARDO S. S. Theol. quondam in academia
 Salana Professore celeberrimo, & Theologo immortaliter
 merito in suis meditationibus sacris ad veram pietatem

excitandam, & interioris hominis profectum promovendum
accommodatis, relatam, quando Med. 22. scribit;

„Ascendens dominus noster in coelos, & intrans in glo-
„riam suam, misit discipulis Spiritum Sanctum in ipso
„pentecostes die. Sicuti in veteri testamento Deus legem
„promulgans in monte Sinai, ad ipsum Moysen descende-
„bat: ita cum euangelium per apostolos in orbe terrarum
„propagandum, ipse Spiritus Sanctus ad Apostolos de-
„scendebat: ibi tonitrua & fulgura & clangor buccinae
„intentsissimus, quia lex contra inobedientiam nostram de-
„tonat, & nos irae divinae reos arguit: hic vero sonus
„leniter strepentis aerae, quia euangelii concio consterna-
„tas mentes erigit: ibi totius populi expauescentia atque
„terror, quia lex iram operatur: hic vero tota multitudo
„confluit & mirabilia Dei audit, quia per euangelium no-
„bis ad Deum patet aditus: ibi Iehoua descendit in igne
„irae & furoris, ideo mons commovebatur, & fumabat:
„hic vero descendit Iehoua Spiritus Sanctus in igne, sed
„in igne amoris & dilectionis, vnde non commouetur do-
„mus diuina ira, sed potius tota repletur Spiritus Sancti
„gloria. Quid mirum, si Spiritus Sanctus e coelesti mit-
„tatur curia ad sanctificandum, cum filius missus fuerit ad
„genus humanum liberandum? non prodesset Christi
„passio, nisi per euangelium mundo fieret annunciatio:
„quis enim vsus thesauri absconditi? ideo benignissimus
„pater non solum magnum parauit beneficium per filii
„passionem, sed etiam toti mundo offerri voluit per Spi-
„ritus Sancti missionem. Fidelis mater tenello filio vtra-
„que praebet vbera, fidelis Deus nobis miseris & filium &
„Spiritum Sanctum mittit. Venit autem Spiritus Sanctus
„super apostolos, cum perdurarent concorditer in oratio-
„ne, precum enim Spiritus est, precibus impetratur, &
„ad preces impellit, quare? quia est vinculum illud, quo
„corda nostra vniuntur cum Deo, sicut filium vnit cum
„patre, & patrem cum filio est enim patris & filii mutus
„substantialis amor: haec spiritualis nostra cum Deo con-
„iunctio

„iunctio fit fide, fides autem donum Spiritus impetratur
 „precibus, sed verae preces fiunt in Spiritu. In templo
 „Salamonis, cum Domino adoleretur incensum, gloria
 „Domini templum replebatur: ita si precum odoramenta
 „offers Deo, templum cordis sui replebit gloria. Mire-
 „mur hic Dei misericordiam & gratiam: Pater exaudi-
 „tionem precum promittit: Filius intercedit pro nobis:
 „Spiritus Sanctus orat in nobis: Angeli preces nostras ad
 „Deum deferunt, atque ita tota coelestis curia nostris
 „precibus est aperta. Misericors Deus dat orationis affe-
 „ctum, quia donat nobis Spiritum gratiae & precum; dat
 „etiam orationis effectum, quia preces nostras semper ex-
 „audit, si non ad voluptatem nostram, tamen ad utilita-
 „tem. Venit Spiritus Sanctus, cum omnes concorditer
 „in eodem versantur loco, nimirum est spiritus caritatis
 „& concordiae: coniungit nos Christo per fidem, con-
 „iungit nobis Deum per caritatem, vnit etiam nos cum
 „proximo per dilectionem. Diabolus discordiae & sepa-
 „rationis auctor per peccata separat nos a Deo, per odia,
 „contentiones & rixas homines a se inuicem separat: sed
 „Sanctus Spiritus, vt in Christo diuinam & humanam na-
 „turam mirabili sua obumbratione coniunxit, ita quoque
 „suis donis in nos effusis, & homines Deo, & Deum ho-
 „minibus coniungit. Quamdiu in homine manet Spiri-
 „tus Sanctus sua gratia, & suis donis, tamdiu homo ma-
 „net vnitus Deo. Quam primum homo per peccata ex-
 „cidit a fide, & caritate, & Spiritum Sanctum excutit, se-
 „paratur a Deo, & tollitur beatissima illa vnio. Qui Spi-
 „ritum Sanctum habet, non odit fratrem: quare? quia
 „per Spiritum particeps factus mystici corporis Christi,
 „cuius membra sunt omnes pii, quis vero vnquam mem-
 „bra sua odio habet? immo etiam inimicos suos diligit,
 „qui spiritu Domini regitur: quare? quia, qui Domino
 „adhaeret, fit vnus spiritus cum eo, iam vero Dominus
 „solem suum oriri finit super bonos & malos, & nil quid-
 „quam eorum, quae fecit, odio habet, qui spiritum Dei
 „habet

„habet omnibus inferuire promptus est, omnibus pro viri-
 „li bene facit, omnibus se vtendum praebet, quia etiam
 „Deus fons est omnis misericordiae & gratiae erga omnes,
 „cum vero Spiritus Sanctus tales motus in homine effi-
 „cit, qualis ipse est, sicuti anima corpus reddit animatum,
 „sentiens mobile, ita spiritus hominem efficit spiritualem,
 „imbuit mentem suavitate dulcedinis diuinae, & omnia
 „membra ad obsequia Deo & proximo praestanda dirigit.
 „E coelo factus est sonitus ille, qui fuit symbolum veni-
 „entis Sancti Spiritus, quia coelestis est naturae sanctus
 „ille Spiritus, nimirum eiusdem essentiae cum patre & fi-
 „lio, a quo patre & filio ab omni aeternitate procedit, ef-
 „ficat etiam homines coelestia cogitantes, & ea quae sur-
 „sum sunt, quaerentes, qui terrenis adhaeret, & amore
 „suo mundo vnitus est, ille nondum coelestis Spiritus par-
 „ticeps factus. Venit sub flatus simbolo, quia viuam
 „consolationem afflictis suppeditat, quia etiam reciproco
 „flatu ac respiratione Spiritus aerei viuimus iuxta carnem,
 „ideo sub spiritus & flatus simbolo aduentabat, qui largi-
 „tur, vt viuamus iuxta meliorem nostri partem. Veni-
 „tus, quo vult spirat, & sonum eius audis, sed nescis, vn-
 „de veniat, & quo vadat, ita est omnis, qui genitus est a
 „Spiritu. Congruenter etiam sub flatus simbolo venit,
 „qui a patre & filio vna spiratione ab aeterno procedit.
 „Vehemens erat flatus ille, quia nescit tarda molimina
 „Spiritus Sancti gratia; mouet ille Sanctus Spiritus pius,
 „in quibus habitat ad omne bonum atque ita mouet, vt
 „nec Tyrannorum minas nec Satanæ insidias, nec mun-
 „di odia curent. Confert apostolis linguarum donum,
 „quia in omnem terram sonus ipsorum ire debebat: sic-
 „que confusio linguarum, quae poena fuerat superbiae &
 „temeritatis in aedificanda turri Babylonis sublata est, iam-
 „que dispersae illae gentes per diuersitatem linguarum
 „in vnitatem fidei Spiritus Sancti munere congregatae
 „sunt; congruenter sub linguarum figura venit, a quo in-
 „spirati locuti sunt sancti Dei homines, qui in apostolis
 „locutus

„locutus est, qui verba Dei ponit in os ministrorum ec-
 „clesiae. Pro tantis donis laudandus & benedicendus san-
 „ctus ille Spiritus cum patre & filio in seculum.“

Faxit clementia diuina, vt sub assistentia huius Spiritus Sancti
 quem nobis gratia diuina paraclatum dedit debita deuotione,
 precibus & vera abstinentia ab omnibus, quae Deo displicent,
 nosque inhabiles reddunt ad vnitatem cum Deo per Spiritum
 festos hofce dies sancte celebremus, & seruemus hoc *Χαρισίμων*
 a Deo nobis clementissime communicatum.

P. P.

SVB SIGILLO ACAD. IN IPSO FESTO PENTECOSTALI
 D. 7. IVN. A. O. R. MDCCLXXII.

Faint, mirrored text bleed-through from the reverse side of the page, appearing as ghostly impressions of the original text.

Faint, mirrored text bleed-through from the reverse side of the page, appearing as ghostly impressions of the original text.

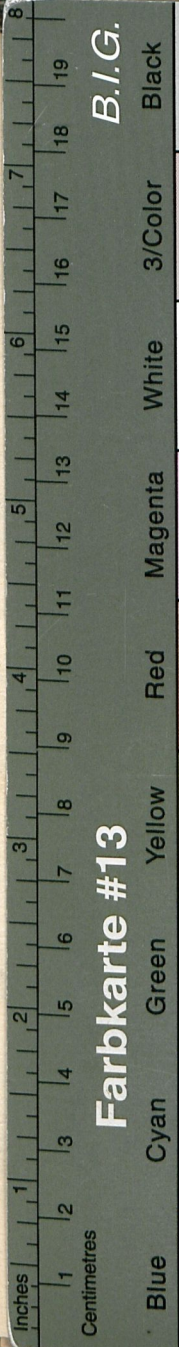

VD
18

ULB Halle 3
005 372 003

B.I.G.

Farbkarte #13

1772, 2 7/

ORVM OSTALIVM

M CELEBRATIONEM
E EVANGELICAE PRINCIPIIS
AB OMNIBVS, QVI DEBITVM
EDIRE POSSVNT,
COLVSIONE ACADEMICA
DE
ALI EIVSQUE ORIGINE
CADEMICIS
C DOCTISSIMIS
II RATIONE
ENDAT
VS BECKER,
ORD. FACVLT. IVRID. SENIOR
D. t. RECTOR.

SWALDIE
A. F. RÜSE
D. TYPOGR.

